

nærmest er tragisk“. — Jeg ved ikke, om det er Statsministeren eller det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, der sigtes til; det er vel snarere en af os andre stakkels Bønder, det er møttet paa. — „Alle vasker deres Hænder i Selvbestemmelsens plumre Vand uden at begribe, at der finder et historisk-nationalt Falskneri Sted“, og derefter føjes der til: „Men vi Danske kan ikke leve uden Hævdelsen af de historiske Grænser, der er Rigets Tusindåars Villie“.

Dette er Ophidselstale og intet andet. Det er desværre saaledes, at Danmarks Riges Grænse tidligere har gaaet langt sydligere end nu; men hvis er Skylden for den nuværende Tilstand? Skylden er vor egen. De, der kender Danmarks Riges Historie, ved, at det er vor egen uforstandige Regeringsførelse gennem mange Aar, der har trængt Danskheden tilbage; ja, Tyskhedens Fremtrængen er blevet positivt opmuntret af de danske Enevoldskonger og deres Ministre. Er det egentlig saa underligt, at det er gaaet, som det er, naar Forholdet til sidst var dette, at selve Statschefen her i Danmark ikke var en Dansker, men en Tysker; det er ikke saa forfærdelig længe siden, i Struense-Tiden under Kristian VII. Vi uddannede vore Embedsmænd, der skulde virke i de sydlige Egne, ved Universitetet i Kiel, og de tvang systematisk Danskheden ned og fremmede Tyskheden, tysk Sæd, tysk Skik, tysk Sprog. Det danske Sprog var de fattiges Sprog, Almuens Sprog, det, som den dannede Mand ikke kunde tale; den dannede Mand talte Tysk, det var kun fint at tale Dansk med sin Hund.

Det er det danske Folk selv, der har været Bærerne af den Udvikling, og det er vi nødsagede til at tage Konsekvensen af nu. Det nytter aldeles ikke, at vi i højstemte Taler siger, at det var forkert, hvad der skete, og at Danmarks Riges Grænse burde gaa nede ved Thyra Danebods Vold. Vi kan ikke vende tilbage til det, der var for Hundreder af Aar siden. Vi maa tage Konsekvensen af Forholdene, som de er blevet. Vi kan beklage det, men vi maa bøje os for Forholdene. Vi maa nu vise Respekt for Menneskenes Ret. Det er ikke Jorden, det drejer sig om, det er selve de levende Mennesker, der bor dernede, og de har udtalt deres udtrykkelige Villie i Spørgsmaalet for eller imod det danske, og deres Afstemning faldt ud til Ugunst for os; det kunde ikke være anderledes. Nu er det i det danske Folks Interesse at bøje sig ind under Kendsgerningernes haarde Magt, og vi maa endda være glade til, at vi har faaet det tilbage,

som var forblevet dansk, og at ikke ogsaa det tabtes varigt.

Jeg vil sige, som den franske Politiker sagde til den danske Gesandt i Paris, efter at den slesvigske Delegation havde været dernede for at faa Internationaliseringsplanen gennemført: Det kan føre til, at I taber det hele, ogsaa Nordslesvig, hvis I indlader jer paa saadanne Eventyr. Det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde give det Udseende af, at paa et vist Tidspunkt havde det været muligt at faa de allierede Magter til at godkende en anden Ordning end den, der blev truffet. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret. Derimod er det aldeles uomtvisteligt, at den engelske Regerings endelige Standpunkt blev en klar Afvisning af alle Forsøg paa at ændre ved den Grænse, som var blevet fastsat ved den frie Afstemning, som de interallierede Magter havde ledet. Det staar i denne Meddelelse, der er tilstillet Rigsdagens Medlemmer om, hvad der er passeret. Der staar deri paa Side 90, at „Direktørene i Udenrigsministeriet“ — altsaa i det franske Udenrigsministerium — „meddelte Gesandten“ — den danske Gesandt —, „at han i en timelang Samtale havde søgt at faa den mellemslesvigske Delegation til at forstaa, at ikke alene var Internationalisering“ — d. v. s. international, ikke dansk Kontrol — „af 2den Zone uigennemførlig, men burde ikke tilstræbes. De Forsøg paa Internationalisering, der hidtil var gjort, f. Eks. i Tanger, viste, at denne Styrelsesform var „un mid à procès“. 2den Zone vilde ikke kunne bestaa som selvstændig Stat. Og, tilføjede han: havde Planen været mulig, vilde Frankrig ikke have modsat sig den. Men den var ikke mulig.“

Det skønnede Frankrig, og Frankrig gav os Raad paa Grundlag af det Skøn og den Erfaring, som Frankrig var kommet til. Internationaliseringsplanen var ikke mulig. Vi maatte tage Forholdene, som de nu en Gang forelaa for os, bøje os for det, hvad enten det stemte med vore nationale Følelser og Forhaabninger i strengeste Forstand eller ikke. Det er Kendsgerningen, som vi ikke kommer udenom. Selv den Stats Regering, som vi havde mest Haab til vilde stille sig i yderste Grad forstaaende overfor vore Krav, siger til os: I skal afstaa derfra, fordi det til syvende og sidst vil være til jeres egen Skade, om I fik jeres Krav opfyldt.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde nogle Bemærkninger om, at det dog ikke var saa galt, at Internationaliseringsplanen havde en Bestemmelse om, at de Parlamen-